

34

Nusekiau paskui Nebę į namą ir laiptais aukštyr į biblioteką, kurioje kalbėjomės išvakarėse. Jis atnešė man stiklą brendžio iš gėrimų spintelės ir padėjo ant stalo priešais mane.

– Atleisk, kad neprisidedu prie tavęs, – tarė žiūrėdamas, kaip greitai jį išmaukiu. – Įprastai mielai išgeriu taurę brendžio per pusryčius, bet šįryt turiu išsaugoti blaivią galvą.

Jis atlaidžiai šyptelėjo man padėjus ant stalo tuščią stiklą.

– Jau geriau?

Pritariamai linktelėjau.

– Sakyk, ar jau radot savo dingusį dantistą – daktarą Heimą?

Dabar, kai nebereikėjo jaudintis dėl savo paties išlikimo, man vėl labiausiai rūpėjo Veronika.

– Deja, jis negyvas. Tai gana blogai, bet ne taip baisu, kaip buvo, kol nežinojom, kas jam atsitiko. Dabar bent jau žinome, kad jo nesučiupo rusai.

– Tai kas jam nutiko?

– Jį ištiko širdies smūgis.

Nebė sausai, trumpai nusijuokė – tas juokas man buvo pažįstamas iš tų laikų, kai dirbau Alekse, Berlyno kriminalinės policijos būstinėje.

– Atrodo, tuo metu jis buvo su mergina – šokoladine dama.

– Nori pasakyti, tuo metu, kai juodu?..

– Kaip tik tai ir noriu pasakyti. Vis dėlto į galvą ateina ir baisesnių būdų palikti šį pasaulį, tiesa?

– Po to, ką ištvėriau, man nėra labai sunku tai įsivaizduoti, Arturai.

– Būtent.

Jis beveik kvilamai nusišypsojo.

Valandėlę ieškojau tinkamų žodžių, kurie leistų man nekal-tai pasiteirauti, kas nutiko Veronikai.

– Tai ką ji darė? Turiu galvoje tą šokoladinę damą. Paskam-bino policijai?

Susiraukiau.

– Ne, nemanau.

– Kodėl taip sakai?

Gūžtelėjau pečiais: mano aiškinimas buvo akivaizdžiai pa-prastas.

– Neįsivaizduoju, kad ji būtų rizikavusi prisišaukti dorovės policiją. Ne, lažinčiausi, kad ji mėgino jo kaip nors atsikratyti. Paprašė sąvadautojo tai padaryti, – klausiamai pakėliau anta-kius. – Na, aš teisus?

– Taip, tu teisus.

Iš balso atrodė, kad jis beveik žavisi mano galvosena.

– Kaip visada.

Paskui jis ilgesingai atsiduso.

– Kaip gaila, kad nebedirbame Kripo. Negaliu apsaityti, kaip viso to pasiilgau.

– Aš irgi.

– Bet tu gali vėl į ją stoti. Juk nesi dėl nieko ieškomas, Berni?

– Ir dirbti komunistams? Ne, ačiū.

Sučiaupiau lūpas ir pabandžiau nutaisyti liūdną veidą.

– Šiaip ar taip, kuri laiką man geriau nesirodyti Berlyne. Traukinyje mane mėgino apiplėšti rusų kareivis. Atrodo, jį nu-žudžiau, tiesa, gindamasis. Žmonės matė mane kruviną išei-nantį iš nusikaltimo vietos.

– „Iš nusikaltimo vietos“, – pacitavo Nebė skalaudamas burną šiais žodžiais it puikiu vynu. – Malonu vėl kalbėtis su detektyvu.

– Patenkink mano profesinį smalsumą, Arturai: kaip radai tą šokoladinę damą?

– Ją radau ne aš, o Kionigas. Jis man sakė, esą tu patarei, kaip geriausia ieškoti vargšo Heimo.

– Tai buvo įprasti dalykai, Arturai. Tu irgi būtum pataręs jam tą patį.

– Galbūt. Šiaip ar taip, atrodo, Kionigo mergina pažino Heimą iš nuotraukos. Matyt, jis dažnai lankydavosi naktiniame klube, kuriame ji dirba. Ji prisiminė, kad Heimui ypač patikusi viena ten dirbusi kekšė. Helmutui tereikėjo prikalbinti ją prisipažinti. Viskas buvo labai lengva.

– Išgauti informaciją iš kekšės niekada nebūna „labai lengva“, – paprieštaravau. – Tai gali būti taip sunku, kaip priversti vienuolę nusikeikti. Pinigai gali būti vienintelis mėlynių nepaliekantis būdas prakalbinti linksmybių mėgėją.

Laukiau, kad Nebė man paprieštaraus, bet jis tylėjo.

– Mėlynė, aišku, pigiau, be to, ji nepalieka galimybės suklysti.

Nusišypsojau tarsi sakydamas, kad nejaučiu ypatingų skrupulų, jeigu reikia skelti antausį šokoladinei damai sėkmingo tyrimo labui.

– Sakyčiau, Kionigas ne iš tų, kurie švaisto pinigus, tiesa?

Mano nusivylimui, Nebė tik patraukė pečiais, o paskui žvilgtelėjo į laikrodį.

– Verčiau pats jo paklausk, kai pamatysi.

– Jis šiandien irgi ateis į susitikimą?

– Jis bus čia.

Nebė vėl žvilgtelėjo į laikrodį.

– Deja, dabar teks tave palikti – iki dešimos turiu šį bei tą nuveikti. Tikriausiai būtų geriau, jei liktum čia. Šiandien

griežtai laikomasi saugumo priemonių, o mes juk nenorėtume dar vieno incidento, tiesa? Kas nors atneš tau kavos. Jei nori, užkurk ugnį. Čia ganėtinai šalta.

Pabarbenau į savo stiklą.

– Negaliu sakyti, kad dabar labai tai jaučiu.

Nebė kantriai mane nužvelgė.

– Ką gi, įsipilk dar brendžio, jei manai, kad tau jo reikia.

– Ačiū, – atsakiau tiesdamas ranką į grafiną, – mielai.

– Tik neprisigerk. Sulauksi daug klausimų apie savo draugą rusą. Nenorėčiau, kad tavo nuomone apie tai, kiek jis vertas, būtų suabejota todėl, kad per daug išgėrei.

Jis girgždančiomis grindimis nuėjo prie durų.

– Dėl manęs nesijaudink, – atsakiau žiūrėdamas į tuščias lentynas. – Aš paskaitysiu kokią knygą.

Nebė smerkiamai suraukė nemenką nosį.

– Taip, labai gaila, kad neliko bibliotekos. Matyt, ankstesni savininkai paliko puikią kolekciją, bet atėję rusai visas knygas sukūreno katilui šildyti.

Jis liūdnei papurtė galvą.

– Ko norėti iš tokių padarų, nevertų žmogaus vardo?

Nebei išėjus paklausiau jo patarimo ir užkūriau ugnį židinyje. Ji padėjo man sukaupti dėmesį kitam mano veiksmui. Kai liepsna apėmė nedidelį mano statinį iš malkų ir šakalių, svarsčiau, kad Nebės neslepama pašaipa iš Heimo mirties aplinkybių rodo, jog Organizacija patikėjo Veroniką sakties tiesą.

Reikia pripažinti, ir toliau nenumaniau, kur ji gali būti, bet man susidarė įspūdis, kad Kionigo dar nėra Grincinge, o neturėdamas pistoleto nemaniau galintis dabar išeiti ir ieškoti jos kur nors kitur. Likus vos dviem valandoms iki Organizacijos susirinkimo, pamaniau būsiant geriausia laukti, kol pasirodys Kionigas, ir tikėtis, kad jis mane nuramins. O jeigu jis nužudė ar sužeidė Veroniką, pats suvesiu su juo sąskaitas, kai atvyks Belinskis su savo vyrais.

Paėmiau žarsteklį ir atsainiai pakursčiau liepsną. Nebėс žmogus atnešė kavos, bet nekreipiau į jį dėmesio, o jam išėjus išsitiesiau ant sofos ir užsimerkiau.

Ugnis įsiplieskė, porą kart sutraškėjo ir pašildė man šoną. Už užmerktų vokų skaisčiai raudona virto sodriai purpurine, o paskui kažkuo labiau raminančiu...

– Ponas Giunteris?

Pakėliau galvą nuo sofos. Pamiegojus nepatogioje padėtyje, nors vos kelias minutes, mano kaklas sustabarėjo lyg neišdirbta oda. Bet pažiūrėjęs į laikrodį pamačiau, kad miegojau ilgiau negu valandą. Pasukiojau kaklą.

Prie sofos sėdėjo vyras pilku flaneliniu kostiumu. Jis palinko į priekį ir ištiesė ranką pasisveikinti. Ranka buvo plati, stipri ir stebėtinai tvirta tokiam žemam vyriškiui. Pamažu atpažinau jo veidą, nors anksčiau nebuvau jo matęs.

– Esu daktaras Moltkė, – prisistatė jis. – Daug apie jus girdėjau, pone Giunteri.

Jo tartis buvo tokia baviška, kad galėjai nupūsti putą nuo jos viršaus.

Dvejodamas linktelėjau galvą. Kažkodėl jo žvilgsnis kėlė man didžiulį nerimą. Jo akys buvo lyg miuzikholo hipnotizuoja-tojo.

– Malonu su jumis susipažinti, pone daktare.

Dar vienas pavardę pakeitęs žmogus. Dar vienas tariamai negyvas kaip ir Arturas Nebė. Tik šis nebuvo eilinis nuo teisingumo bėgantis nacis – jei tik 1948-aisiais kur nors Europoje būta teisingumo. Keistai pasijutau pagalvojęs, kad ką tik paspaudžiau ranką vyrui, kuris, jei ne paslaptingos jo „mirties“ aplinkybės, ko gero, būtų buvęs labiausiai ieškomas žmogus pasaulyje – „gestapininkas“ Heinrichas Miuleris.

– Arturas Nebė man pasakojo apie jus, – kalbėjo jis. – Atrodo, mudu labai panašūs. Kaip ir jūs, buvau policijos detektyvas. Pradėjau kaip patrulis, o savo amato išmokau griežtoje

kasdienio policijos darbo mokykloje. Kaip ir jūs, aš specializavau: kol jūs dirbote žmogžudysčių tyrimų komisijoje, aš sečiau komunistų partijos funkcionierius. Aš net specialiai studijavau Sovietų Rusijos milicijos metodus ir daug kas ten mane sužavėjo. Jūs, pats būdamas policininkas, neabejotinai vertinate jos profesionalumą. MVD, buvusioji NKVD, yra bene geriausia slaptoji policija visame pasaulyje, geresnė net už gestapą. Manau, dėl tos paprastos priežasties, kad nacionalsocialistai niekada neįstengė pasiūlyti tikėjimo su tokiu nuosekliu požiūriu į gyvenimą. O žinote kodėl?

Papurčiau galvą. Jo baviška tartis, rodės, byloja apie natūralų geraširdiškumą, kuriuo šis žmogus, žinojau, negali pasižymėti.

– Todėl, pone Giunteri, kad mes, kitaip negu komunistai, niekada nepatraukėme intelektualų ir darbininkijos. Žinote, aš pats įstojau į partiją tik 1939-aisiais. Stalinas daro tuos dalykus geriau. Šiandien aš matau jį visiškai kitokį negu kadaise.

Susiraukiau bandydamas atspėti, ar Miuleris šitaip įsivaizduoja išbandymą, ar sąmoji. Vis dėlto atrodė, kad jis kalba kuo rimčiausiai, bet podraug pasipūtėliškai.

– Žavitės Stalinu? – paklausiau vos galėdamas patikėti.

– Jis visa galva aukštesnis už bet kurį iš mūsų Vakarų lyderių. Net Hitleris palyginti su juo buvo menkutis. Tik pagalvokite, prieš ką atsilaikė Stalinas ir jo partija. Buvote vienoje iš jų belaisvių stovyklų, žinote, kokie jie. Net mokate rusiškai. Visada žinai, ko gali tikėtis iš ivanų. Jie arba pastato tave prie sienos ir sušaudo, arba apdovanoja Lenino ordinu, ne taip kaip amerikiečiai ar britai.

Staiga Miulerio veide pasirodė baisi antipatija.

– Jie kalba apie dorovę ir teisingumą, tačiau leidžia Vokietijai badauti. Jie rašo apie etiką ir vieną dieną karia senus kovų draugus, o kitą verbuoja juos į saugumo tarnybas. Tokiais žmonėmis pasitikėti negalima, pone Giunteri.

– Atleiskit, pone daktare, bet man susidarė įspūdis, kad mes dirbam amerikiečiams.

– Klystate. Mes dirbame *su* amerikiečiais, bet galų gale mes dirbame Vokietijos *labui*. Naujai Tėvynei.

Dabar jau su mažesne veido išraiška jis priėjo prie lango. Jo būdas rodyti susimąstymą buvo nebyli rapsodija, būdingesnė kaimo kunigui, besigalynėjančiam su savo sąžine. Jis mažiai sunėrė storas rankas, vėl jas praskyrė, o galop kumščiais suspaudė smilkinius.

– Amerikoje nėra kuo žavėtis – ne taip kaip Rusijoje. Užtat amerikoniai turi galios, o ją jiems suteikia doleris. Tai vienintelė priežastis, dėl kurios turime priešintis Rusijai. Mums reikia amerikietišku dolerių. Sovietų Sąjunga tegali duoti mums pavyzdį: ko galima pasiekti ištikimybe ir atsidavimu, net neturint pinigų. Taigi pagalvokite, ko gali pasiekti vokiečiai panašiu atsidavimu ir amerikietiškais pinigais.

Nesėkmingai bandžiau sulaikyti žiovilį.

– Kodėl man tai sakot, pone... pone daktare?

Persigandau, nes vos nepavadinau jo ponu Miuleriu. Ar kas nors, išskyrus Arturą Nebę ir galbūt mane apklaususį fon Bolšvingą, žino, kas iš tikrųjų yra Moltkė?

– Mes dirbame dėl naujo rytojaus, pone Giunteri. Kol kas nugalėtojos pasidalijusios Vokietiją, bet ateis laikas, kai mes vėl būsim didi galia. Didžiulė ekonominė galia. Kol mūsų Organizacija dirba išvien su amerikonais priešindamasi komunizmui, jos bus įtikintos leisti Vokietijai atsikurti. O turėdami tokią pramonę ir techniką, mes pasieksime tai, ko niekada negalėjo pasiekti Hitleris ir ko Stalinas, taip, net Stalinas su savo didingais penkmečio planais, vis dar gali tik svajoti pasiekti. Galbūt vokiečiai niekada neviešpataus kariniu atžvilgiu, bet jis gali tai padaryti ekonominiu. Europą užkariaus ne svastika, o markė. Abejojate mano žodžiais?

Jeigu atrodžiau nustebęs, tai tik todėl, kad mintis, jog Vokietijos pramonė valdo ką nors daugiau už šiukšlyną, atrodė visiškai absurdiška.

– Man tik įdomu, ar visi Organizacijos nariai galvoja taip pat kaip jūs?

Jis patraukė pečiais.

– Ne visai. Nuomonės skiriasi dėl to, ko vertos mūsų sąjungininkės ir kokie nedori mūsų priešai. Tačiau mes sutariame dėl vieno – dėl naujosios Vokietijos. Nesvarbu, kiek metų prireiks jai sukurti – penkerių ar penkiasdešimt penkerių.

Miuleris išsiblaškęs ėmė krapštyti nosį. Tam jam prireikė kelių sekundžių, po kurių jis apžiūrėjo nykštį ir smilių, paskui nusivalė juos į Nebės užuolaidas. Nusprendžiau, kad tai prastas naujosios Vokietijos, apie kurią jis kalba, rodiklis.

– Šiaip ar taip, norėjau pasinaudoti šia proga ir jums asmeniškai padėkoti už parodytą iniciatyvą. Aš įdėmiai peržiūrėjau jūsų draugo parūpintus dokumentus ir neturiu jokių abejonų, kad tai pirmarūšė medžiaga. Amerikiečiai netvers džiaugsmu ją pamatę.

– Džiugu tai girdėti.

Miuleris grįžo prie savo kėdės šalia mano sofos ir vėl atsėdo.

– Jūs įsitikinęs, kad galėsite ir toliau teikti šitokią aukštos kokybės medžiagą?

– Visiškai įsitikinęs, pone daktare.

– Puiku. Dabar geriausias metas, kada tai galėjo nutikti. „Pietų Vokietijos pramonės utilizacijos“ bendrovė kreipiasi į JAV valstybės departamentą, kad padidintų finansavimą. Jūsų žmogaus informacija čia suvaidins svarbų vaidmenį. Per šio ryto susitikimą rekomenduosiu, kad šio naujo šaltinio išnaudojimui čia, Vienoje, būtų skirta pirmenybė.

Jis paėmė nuo židinio žarsteklį ir įnirtingai padaužė žeruojančias žarijas. Nesunkiai galėjai įsivaizduoti jį darant tą patį žmogui. Įsmeigęs akis į liepsnas jis pridūrė:

– Kadangi šis reikalas be galo mane domina, noriu paprašyti jūsų paslaugos, pone Giunteri.

– Klausau, pone daktare.

– Turiu prisipažinti, tikėjauosi įkalbinti jus leisti man pačiam bendrauti su tuo informatoriumi.

Valandėlę svarsčiau.

– Aišku, turėčiau paklausti jo nuomonės. Jis manimi pasitiki, bet tai gali šiek tiek užtrukti.

– Be abejo.

– Ir, kaip sakiau Nebei, jis norės pinigų. Daug.

– Galite jam pasakyti, kad aš viską sutvarkysiu. Atidarysiu sąskaitą Šveicarijos banke. Padarysiu viską, ko jis norės.

– Šiuo metu jis labiausiai nori šveicariško laikrodžio, – suimprovizavau. – „Doxas“.

– Juoko darbas, – nusišypsojo Miuleris. – Matote, ką turėjau galvoje kalbėdamas apie rusus? Jie tiksliai žino, ko nori. Geras laikrodis. Palikite šį reikalą man.

Miuleris gražino žarsteklį į vietą ir patenkintas atsilošė.

– Taigi galiu manyti, kad mano siūlymui neprieštaraujate? Žinoma, jums bus dosniai atsilyginta, kad atvedėte mums tokį svarbų informatorių.

– Kadangi apie tai užsiminėt, aš esu numatęs skaičių, – pasakiau.

Miuleris iškėlė rankas ragindamas jį įvardyti.

– Žinot ar ne, bet visai neseniai kortomis pralošiau didžiulę sumą. Praradau beveik visus savo pinigus, apie keturis tūkstančius šilingų. Pamaniau, kad gal norėtumėt padidinti šį skaičių iki penkių tūkstančių.

Jis sučiaupė lūpas ir ėmė iš lėto kinknoti galva.

– Išmintinga suma. Turint galvoje susiklosčiusias aplinkybes.

Nusišypsojau. Mane juokino, kad Miuleriui taip rūpi apginti savo kompetencijos sritį Organizacijoje, jog pasiryžęs sumokėti man, kad nebendraučiau su Belinskio rusu. Buvo akivaizdu, kad gestapininkas Miuleris šitaip patvirtins savo autoritetą

Organizacijoje visais klausimais, susijusiais su MVD. Jis ryžtingai pliaukštelėjo sau per kelius.

– Gerai. Džiaugiuosi, kad šį reikalą išsprendėme. Man patiko mudviejų trumpas pašnekesys. Pasikalbėsime vėl po rytinio susitikimo.

Būtinai, pasakiau mintyse. Tik veikiausiai generolo Španočio kareivinėse ar kur kitur, kur „Crowcass“ žmonės nuspręs tardyti Miulerį.

– Žinoma, turėsime aptarti, kaip susisiekti su jūsų šaltiniu. Arturas man sakė, kad jūs jau susitarę dėl bendravimo per slaptavietę.

– Viskas surašyta, – atsakiau. – Esu tikras, pamatysit, kad viskas jus tenkina.

Žvilgtelėjau į laikrodį ir pamačiau, kad jau po dešimos. Atsistojau ir pasitaisiau kaklaraištį.

– Nesijaudinkite, – nuramino mane Miuleris tapšnodamas per petį. Dabar, gavęs, ko norėjo, atrodė beveik linksmas. – Jie mūsų palauks, patikėkite manimi.

Tačiau beveik tą pačią akimirką prasivėrė bibliotekos durys ir į mus pažvelgė šiek tiek suirzęs baronas fon Bolšvingas. Jis iškalbingai iškėlė savo laikrodį ir tarė:

– Pone daktare, mes tikrai turime pradėti.

– Viskas gerai, – patikino Miuleris, – mes jau baigėme. Galite pasakyti visiems, kad užeitų.

– Labai ačiū.

Tačiau barono balsas buvo irzlus.

– Tie susirinkimai... – nusišaipė Miuleris. – Šioje Organizacijoje jie vyksta vienas po kito. Įkyri iki skausmo. Lyg šluostytumeisi subinę švitrinio popieriumi. Galima pamanyti, kad Himleris tebėra gyvas.

Nusišypsojau.

– Priminėt – man reikia į gerą vietą.

– Ji kiek paėjus koridoriumi.

Priėjau prie durų, atsiprašiau pirma barono, paskui Arturo Nebės, brukdamasis pro įeinančius į biblioteką vyrus. Jie išties buvo seni bendražygiai – rūsčių akių, nemenkais pilvais, vangiai šypsojosi ir atrodė ganėtinai pasipūtę, tarsi nė vienas jų niekada nepralaimėjo karo ir nepadarė nieko, dėl ko turėtų gėdytis. Tai buvo kolektyvinis veidas naujosios Vokietijos, apie kurią postringavo Miuleris.

Tačiau Kionigo vis dar nebuvo nė ženkle.

Gaižiai dvokiančiame tualete rūpestingai užšoviau duris, pasižiūrėjau į laikrodį ir atsistočiau prie lango stengdamasis įžiūrėti kelią už medžių prie namo šono. Pro vėjo šlaminamus lapus sunku buvo matyti ką nors labai aiškiai, bet man pasirodė, kad tolumoje įžiūriu didelio juodo automobilio bamperį.

Suėmiau užuolaidos virvę ir, tikėdamasis, kad užuolaida pritvirtinta stipriau prie sienos negu mano paties vonios kambaryje Berlyne, švelniai patraukiau virvę žemyn, palaikiau užuolaidą nuleistą penkias sekundes, tada vėl ją pakėliau ir palaikiau dar penkias. Pakartojęs viską, kaip buvo sutarta, tris sykius, laukiau Belinskio ženkle ir pajutau didžiulį palengvėjimą, kai iš toli išgirdau tris klaksono garsus. Tada nuleidau unitazę vandenį ir atidariau duris.

Grįždamas koridoriaumi į biblioteką pusiaukelėje pamačiau Kionigo šunį. Jis stovėjo koridoriaus viduryje, uostinėjo orą ir žiūrėjo į mane lyg ir pažindamas. Tada apsisuko ir nubidzeno laiptais žemyn. Pamaniau, kad nėra greitesnio būdo rasti Kionigą, kaip leisti jo šikniui padaryti tai už mane, tad nusekiau jam iš paskos.

Šuo sustojo prie kažkokių pirmo aukšto durų ir kiauktelėjo. Vos jas atidariau, šuo vėl nurūko kitu koridoriaumi į namo galą. Jis darskart sustojo ir suvaidino bandantis pasikasti po kitomis durimis, kaip atrodė, į rūsį. Valandėlę dvejovau prieš jas atidarydamas, bet šunėkui sulojus nusprendžiau būsiant išmintingiau jį įleisti, negu rizikuoti, kad garsai prišauks

Kionigą. Pasukau rankeną, pastūmiau duris, bet kai jos nepajudėjo, patraukiau į save. Jos prasivėrė negarsiai sugirgždėjusios – šį garsą slopino, kaip iš pradžių pamaniau, kažkur rūsyje esančios katės kniaukimas. Į mane tvoskė vėsus oras ir siaubas suvokus, kad ten visai ne katė, ir mane nukrėtė šiurpas. Tada šuo apėjo duris ir šmukštelėjo mediniais laiptais žemyn.

Dar pirštų galiukais nenusigavęs į laiptų apačią – ten mane paslėpė ir neleido tuoj pat pastebėti didelis vyno butelių stelažas – pažinau, kad skausmo kupinas balsas yra Veronikos. Iš karto supratau, kas dedasi. Ji sėdėjo ant kėdės, nuoga iki juosmens, mirtinai išbalusiu veidu. Priešais ją sėdėjo vyras ir pasiraitojęs rankoves žalojo jai kelį kažkokiu kruvinu metaliniu daiktu. Kionigas stovėdamas jai už nugaros prilaikė kėdę ir retkarčiais slopindavo jos riksmus skuduru.

Neturėjau kada nerimauti dėl to, kad neturiu pistoleto, be to, man pasisekė, nes Kionigo dėmesį akimirką atitraukė pasirodęs jo šuo.

– Lingo, – tarė jis žiūrėdamas į keturkojį, – kaip čia atsiradai? Maniau, kad tave užrakinau viršuje?

Jis pasilenkė paimti šuns, tą pačią akimirką aš vikriai apėjau stelažą ir tekinas pasileidau į priekį.

Vyras ant kėdės tebesėdėjo, kai aš iš visų jėgų tvojau jam per ausis rieškučiomis sudėtais delnais. Jis suklipo ir krito ant grindų susiėmęs abi galvos puses ir raitydamasis, kai beviltiškai mėgino nuslopinti skausmą, keliamą neabejotinai trūkusių ausų būgnelių. Tada pamačiau, ką jis darė Veronikai. Jai iš kelio sąnario stačiu kampu kyšojo kamščiatriaukis.

Kionigas jau buvo betraukęs pistoletą iš dėklo po pažastimi. Šokau ant jo, smarkiai vožiau per atidengtą pažastį, o paskui per nosį. Tų dviejų smūgių užteko išvesti jį iš rikiuotės. Kraujas pasipylė jam iš nosies ir jis atatupstas nusvirduliavo nuo Veronikos kėdės. Daugiau smogti jam neberekėjo, bet dabar, kai jo ranka nebedengė jos burnos, iš jos sklindantys garsūs nepakeliamo skausmo riksmas mane įtikino suduoti trečią, dar

baisesnį smūgį dilbiu, nutaikytą į krūtinkaulio vidurį. Jis prarado sąmonę dar nepargriuvęs. Šuo bemat nustojo įnirtingai lojęs ir ėmė liežuviu jį gaivinti.

Pakėliau nuo grindų Kionigo pistoletą, įsikišau į kelnių kišenę ir tuoj pat pradėjau atrišinėti Veroniką.

– Viskas gerai, – pasakiau, – mes iš čia ištrūksim. Bet kurią minutę čia pasirodys Belinskis su policija.

Stengiausi nežiūrėti į šiurpiai sužalotą jos keli. Ji gaudžiai dejavo, kai baigiau rišti virves nuo kruvinų jos kojų. Jos oda buvo šalta, ji visa drebėjo – akivaizdžiai ją tuoj ištiks šokas. Tačiau kai nusivilkau švarką ir apgaubiu jai pečius, ji tvirtai suėmė man ranką ir pro sukąstus dantis paliepė:

– Ištrauk jį, dėl Dievo meilės, ištrauk jį man iš kelio!

Viena akimi stebėdamas rūsio laiptus – ar kartais kuris nors Nebės vyras neateis manęs ieškoti, nes jau seniai turėjau būti viršuje, atsiklaupiau prieš ją ir apžiūrėjau žaizdą bei ją padariusį įrankį. Iš pažiūros tai buvo paprastas kamščiatraukis medine rankena, dabar lipnia nuo kraujo. Aštrus smaigalys buvo kelis milimetrus įsuktas į kelio sąnario šoną ir atrodė, kad neįmanoma jo ištraukti nesukeliant ne ką mažesnio skausmo, kokį ji patyrė jį įsukant. Ji suspigdavo nuo menkausio prisilietimo prie rankenos.

– Būk geras, ištrauk jį! – pajutusi, kad man stinga ryžto, ragino ji.

– Gerai, bet laikykis įsitvėrusi kėdės sėdynės. Tau skaudės.

Prisitraukiau antrą kėdę taip arti, kad ji neįstengtų spirti man į tarpukojį, ir atsisėdau.

– Pasirengusi?

Ji užsimerkė ir linktelėjo galvą.

Pirmą kartą pasukus kamščiatraukį prieš laikrodžio rodyklę, jos veidas nusidažė rausvai, paskui ji suspigo visa gerkle, tačiau pasukus antrą kartą, laimė, ji prarado sąmonę. Apžiūrėjau daiktą savo rankoje, paskui mečiau jį į žmogų, kuriam vožiau per ausis. Gulinčio kampe, čia dejuojančio, čia taip giliai

kvėpuojančio, kad net krikė, Veronikos kankintojo būklė atrodė prasta. Smūgis buvo žiaurus, nors anksčiau niekada nebuvau jo panaudojęs; iš tarnybos kariuomenėje žinojau, kad kartais jis sukelia mirtiną kraujo išsiliejimą į smegenis.

Veronikos kelis smarkiai kraujavo. Apsidairiau ko nors, kuo sutvarstyti jos žaizdą, ir nusprendžiau tenkintis marškiniais vyro, kurį apkurtinau. Priėjau prie jo ir juos nuplėšiau.

Sulankstęs marškinių krūtinę ir nugarą, smarkiai prispaudžiau Veronikai prie kelio, o paskui rankovėmis standžiai pririšau. Baigus tvarstyti atrodė, kad pirmąją pagalbą suteikiau neblogai, bet jos kvėpavimas tapo negilus ir neabejojau, kad jai išgabenti prireiks neštuvų.

Praėjo penkiolika minučių nuo tada, kai daviau ženklą Belinskiui, tačiau nebuvo jokio garso, rodančio, kad kas nors būtų nutikę. Kiek laiko gali reikėti jo vyrams patekti vidun? Negirdėjau net jokio riksmo, kuris rodytų, kad jiems buvo pasipriešinta. Kai čia esama tokių kaip tas latvis, negalėjai tikėtis, kad Miuleris ir Nebė galėjo būti suimti be grumtynių.

Kionigas dejavo ir vos vos judino koją it koks pritrėkštas vabzdys. Paspyręs šunį į šalį pasilenkiau pasižiūrėti į jo šeiminką. Oda po ūsais patamsėjo, pamėlo, iš to, kiek kraujo nutekėjo skruostais, spėjau, kad tikriausiai atskyriau nosies kremzlę nuo viršutinio žandikaulio.

– Matyt, dar negreitai mėgausiesi dar vienu cigaru, – pasakiau niūriai.

Išsitraukiau iš kišenės Kionigo mauzerį ir patikrinau uokšą. Pro apžvalgos skylutę pamačiau žvilgant pažįstamą šovinį, kitą – lizde. Ištraukiau apkabą ir pamačiau dar šešis, sudėtus tvarkingai lyg cigaretės. Įkišau apkabą atgal ir atlaužiau gaiduką. Atėjo metas išsiaiškinti, kas nutiko Belinskiui.

Užlipau rūsio laiptais į viršų, valandėlę klausiausi laukdamas už durų. Man pasirodė, kad girdžiu kvėpavimą, bet tada suvokiau, kad jis mano paties. Iškėliau pistoletą į galvos aukštį, išjungiau saugiklį ir išėjau pro duris.

Sekundės dalį mačiau juodą latvio katę, o paskui pasijutau, lyg ant manęs būtų užgriuvusios lubos. Girdėjau negarsiai pokštelint – tarsi būtų iššovęs šampano kamštis, ir vos nenusijuokiau sukrėstomis smegenimis suvokęs, kad girdėjau pistoletą, nevalingai iššovusį mano rankoje. Gulėjau ant grindų apsvaigęs it ištraukta į krantą lašiša. Kūnas dūzgė kaip telefono laidas. Per vėlai prisiminiau, kad latvis, nors ir stambus, yra stebėtinai vikrus. Jis atsiklaupė šalia manęs, išsišiepė man į akis ir dar kartą trenkė vėzdu.

Tada stojo tamsa.